

CO KDYBYSTE NIKDY
NEMUSELI SPÁT?

INSOMNIE

VLADIMÍRA ŠEBOVÁ

INSOMNIE

Vladimíra Šebová

INSOMNIE

Vladimíra Šebová

Copyright ©Vladimíra Šebová, Insomnie

Všechna práva vyhrazena. Bez předešlého písemného souhlasu vydavatele nesmí být žádná část této knihy reprodukována mechanickým, fotografickým nebo elektronickým způsobem ani ve formě fonografické nahrávky. Nemůže být uložena v systému rešerší, přenášena nebo jiným způsobem kopírována k veřejnému či soukromému užití, s výjimkou “čestného užití” v podobě stručné citace začleněné do článků a recenzí.

Vladimíra Šebová

Copyright ©Vladimíra Šebová, Insomnie

Překlad a jazyková korektura: Iva Neubergerová

Redakční úprava: Adéla Neubertová

Design obálky: Citadella

Vnitřní úprava a sazba: Citadella

Více informací o knize naleznete na:

www.InsomniaDiary.com

V roce 2017 vydalo vydavatelství Citadella.

www.citadella.sk

ISBN 978-80-8182-092-2

Knížku věnuji všem,
kteří spolu se mnou věří,
že nejkrásnější sny jsou ty,
které prožijeme během dne,
ne v noci, kdy si je jen
necháváme zdát.

Tento příběh je smyšlený.
Veškeré postavy, organizace události v něm vykreslené
jsou výsledkem autorčiny představivosti
a byly pro ně použity vymyšlené názvy.

KAPITOLA 1

Půlnoc. Ležím nahá v obrovské posteli a přes tělo mám přehozenu něčí ruku. Jmenuje se John? Josh? Tak nějak. Pomalu odfukuje po výkonu, který rozhodně nebyl tak skvělý, jak jsem očekávala. A jak bych si zrovna dnes zasloužila.

Pátá vydaná kniha za letošní rok a čtrnáctá v pořadí. Konečně se o mě začala zajímat média. Vydavatel ve mně vidí pohádkovou slepici, co mu pravidelně snáší zlatá vejce, zatímco já si užívám akorát tak zbytky oškubaného peří. Na mém dnešním křtu se usmíval tak zeširoka, až jsem se bála, jestli mě radostí nesežere. Jenže z čeho by pak dětem financoval školy, hm?

„Už jdeš?“ zamumlá, když se zvednu z postele a začnu hledat svoje svršky po podlaze.

„Jo, ráno mám práci.“

„Mohla jsi klidně zůstat přes noc...“ A už zase spí.

Obleču si spodní prádlo a šaty, do ruky vezmu punčochy a vytratím se z prostorné ložnice tohoto Johna, Joshe nebo koho vlastně. Klukům z marketingu se asi daří. Nebo že by dělal v managementu? Kdoví. Nezáleželo na tom před hodinou, nezáleží na tom ani teď.

Byt je velký, přepychově zařízený. Vysoké stropy, nízká očekávání od intelektu žen, které si sem vodí, vím to. Přes prosklenou zeď vstupuje dovnitř světlo dorůstajícího měsíce, jinak je všude tma a ticho. Moje kroky tlumí měkký koberec, do kterého se mi příjemně noří bosé nohy. Prsty projíždím studené zdi a hladím je, dokud mi na bříškách neulpí jemný bílý prach.

Vstoupím do velké šatny s desítkami ručně šitých bot i obleků na míru a zvědavě mu prošacuji několik šuplíků. Je to bezpečné, slyším, jak chrápe. Zlehka zatlačím do jedné zásuvky po mém boku, a když se otevře, objeví se přede mnou slušná sbírka drahých náramkových hodinek. Jedny si navleču na zápěstí a sleduji, jak se v měsíčním svitu krásně zatřpytí. Znáám tyhle týpky – drahé doplňky, laciné řeči.

Přejdu do kuchyně a z košíku na ovoce si vezmu jablko. Vyhoupnu se na studenou mramorovou desku a během chroupání zběžně prolítnu otevřené dopisy, které jsem našla na stole. Na výpisu z účtu se hezky vyjímá několikaciferné číslo, když ale zjistím, za jaké kraviny peníze utrací, znechuceně vrátím papír k ostatním. Ohryzek hodím do odpadků, otevřu příborník a olíznu několik čistých lžiček.

Na polici v obýváku zahlédnu pár zaprášených knížek, prolítnu tituly na hřbetech – samé blbosti. Zato plochá obrazovka televize je obrovská. Ts. Pokud bych někde zahlédla ovladač, schovala bych mu ho. Nebo bych z něj aspoň vyklepala baterie.

Svalím se do pohodlného designového křesla a natáhnu si punčochy. Chvilí tam jen tak sedím a přes prosklenou zeď se kochám výhledem na městské centrum. Vidím špičku Big Benu i Tower Bridge. Zdraví mě jako staří známí. *Možná se ještě dnes vrátím...*

V tichém bytě se ozývá tikot nástěnných hodin, každý skok vteřinové ručičky mi připadá jako výsměch. Z podlahy zvednu kabelku, kterou jsem cestou do ložnice ve spěchu odhodila, přehodím si přes ramena kabát, obuji lodičky a mám se k odchodu.

Na zdi u vstupních dveří zahlédnu univerzitní diplom a několik fotek. Na jedné pózuje na písčité pláži, další ho zachycuje na bílém horském svahu. Třeba je to docela zajímavý chlápek... Ale ne pro mě. A hlavně – já nejsem pro něj.

Před odchodem se na něj ještě jednou podívám škvírou ve dveřích. Leží na zádech, pusa dokořán. Spí.

Vyjdu z bytu a třísknu dveřmi. Slyším, jak zarámované snímky sletěly na zem.

Londýn je na tak pokročilou hodinu docela živý. Je cosi po jedné, z místních barů spíš vypadávají, než vycházejí študáci. A taky všichni další, co si na víkend umínili trochu vypláchnout hlavu. Jaké to asi je?

Procházím známými ulicemi, po kterých se často toulám. Nespěchám. Není kam. Postavím se na obrubník chodníku, sleduji semafor pro chodce a vyčkávám na chvíli, kdy červeného panáčka vystřídá zelený. Jsem tu sama, všude prázdno, na silnici žádná auta ani busy. Přesto poctivě čekám.

Z dálky za mými zády zaslechnu smích a křik jakési partičky. Blíží se ke mně asi deset mladých lidí, hlučí, smíchy se lámou v pase. Určitě jsou nalití nebo zhulení. Necítím sice alkohol ani trávu, ale kdo by se jinak takhle pozdě v noci bavil? A krom toho, i když není Halloween, všichni jsou v kostýmech. Jeden se převlékl za piráta, další tu straší coby hrabě Drákula, nějaká holka se zmítá v masce catwoman... Někteří lidé fakt neví, co se sebou.

Mrknou se doprava, doleva, vzápětí rychle přeběhnou silnici, přestože na semaforu pořád svítí červená. Vždy, když vidím takové lidi, ptám se sama sebe, co asi dělají se vším tím extra nasbíraným časem. Za dvě vteřiny naskočí zelená a já se klidným krokem vydám přes silnici.

Vstupuji do obytné části, kde se nachází i moje apartmá. Hezká londýnská čtvrť, mnoho zeleně. Vládně tu noční klid, na betonovém chodníku mezi budovami zní pouze klapot mých podpatků. Kolem projde tmavovlasý kluk s tunelem v uchu. S přítelkyní chovají v bytě jednoho z těch drahých papoušků, co se dovedou naučit mluvit. Ze dveří jednoho domu vyjde nakrátko ostříhaná bruneta. Bydlí ve třetím patře budovy, která stojí naproti mé. V noci ráda vaří. Starý pán z vedlejšího vchodu venčí pudla, má, chudák, zdravotní potíže. Pudlík, ne pán. Potmě chodí ven až třikrát – v jedenáct večer, pak ve dvě a v pět ráno. Následně ho střídá manželka. Všechny tyto lidi znám. Oni mě ne.

Pár minut před druhou přicházím domů. Můj byt je prostorný a relativně luxusní. Bydlím tady už několik let, ale nábytku moc nemám. Na zdech jsou pověšeny obrazy míst, kam bych se jednou chtěla podívat a je tady také slušná sbírka knih. Jinak jsem se zařídila zcela minimalisticky. Nemám v oblibě všechny ty hlouposti, na které jen sedá prach. Vy ano? A baví vás je otírat?

Vejdu do své velké pracovny, ve které se rodí nápady, co mi tohle místočko financují. I když... někdy mám pomocníky.

Z kabelky vytahuji několik nových dopisů od fanoušků a stalkerů. Hranice mezi nimi je tak tenká, že jen stěží rozeznávám, co je milé a co úchylné. Takový Lee mi často zaplatí nájem, Gary zas každé úterý posílá kytku. Jenže co

když kytky nemám ráda a nájem platit musím? Co je pak milé a co přes čáru?

Nejdál ze všech to ale dotáhl David. Píše mi každý týden. V posledním dopise mě požádal o ruku. Do basy mu pošlu použité ponožky. Ty ho vždycky potěší. Možná přibalím i spodní prádlo. Víc kousků... i pro kámoše.

Přistoupím k oknu, co se táhne od podlahy až ke stropu, a opřu se o křeslo ve kterém si ráda čtu. Z mého bytu je úžasný výhled na Londýn. Kvůli němu jsem si ho vybrala, všechno odsud vidím jako na dlani. Tmavou oblohu ozařuje jas London Eye. Dohlíží na Big Ben, jehož zvony za klidných nocí doléhají z té dálky až ke mně. Město se pomaloučku ukládá ke spánku. Světla postupně mizí. A já vidím vše.

Manželé z domu odnaproti bydlí ve druhém patře a chodí brzy spát, v oknech jejich bytu se zhasíná kolem desáté večer. Učitelka jógy ze čtvrtého jde do postele mezi jednou a druhou. Před spaním cvičí nahá ve své ložnici. Jak může být někdo tak ohebný? O patro výš žije paní, která odjíždí do práce každý druhý týden v půl dvanácté a jen pár minut nato přichází k jejímu muži milenka. Z domu ji vyprovází zhruba ve dvě. Každý pátek se na sedmém podlaží pootevře okno, z něj se vysouká mladé děvče, seběhne po požárním schodišti a zmizí ve tmě. Úplně jako já zamlada. Má můj obdiv, zvládá to i v podpatcích.

Pro vzdálenější budovy mám dalekohled. Žena z pátého poschodí sleduje každý večer sitcomy, chlápek o patro výš porno. Vedle něj bydlí mladík, který pravidelně hulí trávu a noci tráví u videoher. Žena v bytě pod ním zas chová několik koček a až do svítání maluje na plátno akrylovými barvami.

Zoologické zahrady po celém světě vítají zvědavce, kteří lepí nosy na sklo, strkají ruce přes mříže. Když jim to při-

jde nedostačující, zajedou si do nějaké rezervace, případně se vypraví do divoké přírody. Vezmou si plastovou láhev s vodou, batoh, nechutně velké boty a dalekohled, dřepnou si někam do závětrí a v dostatečné vzdálenosti pozorují zvířata v jejich přirozeném prostředí. Zajímá je, jak se chovají, když mají pocit, že je nikdo nevidí.

To je přesně to, co se děje se všemi lidmi za zavřenými dveřmi jejich domovů. Ve svém přirozeném prostředí odkládají masky a chovají se podle svých skutečných povah. Víím to, vidím je. Hlavně v noci.

Postupně všichni zhasínají a odcházejí do světa, ve kterém pro mě není místo. Svítí pár posledních světél, všude vládne tma a ticho.

Svalím se na gauč, svleču si punčochy i šaty a zapnu bednu. Společnost mi dělá objemný kbelík čokoládové zmrzliny a notebook. Pouze několik hodin od křtu mé nové knížky přibýly na síti fotky z akce, všechny je projdu. Vypadám mile, rozkošně. Přesně takovou mě chtějí mít. Média i vydavatel. Je to hra, která mě baví. Během dne.

Jsou tři a já zvažuji, jestli ještě někam vyrazím. *Čekáš na mě? Chybím ti?*

V televizi běží sitcomy, které jsem viděla aspoň milionkrát, znám je už z paměti. Opouštím webové stránky s fotkami a zprovozním online street kamery. Street kamery jsou úžasnou věcíčkou, kterou jsem objevila během dlouhých nocí strávených na internetu. Otevřu si jednu ze svých nejoblíbenějších stránek a mám před sebou celý svět. Přímý přenos z měst, jako je Paříž, Madrid, Praha, San Francisco... Celý svět je online. Nadosah.

Projdu si několik svých oblíbených míst. Jako obvykle začnu v Los Angeles, kde je ještě horký, sluncem prozářený den. Na počasí v L. A. bych si uměla zvyknout... Pak se

přepnu do New Yorku, města, které nikdy nespí. *Ani netušíš, jak moc by nám to spolu slušelo.* Poté navštívím pár bílých karibských pláží. Nakonec se vrátím domů – do Londýna. Město na kamerách je liduprázdné. Až na něj.

Sedí tam každou noc už několik měsíců, sleduje metropoli. Na kopci Primrose Hill. Sedí s nohama křížem, přes hlavu má kapuci. Kamera stojí za jeho zády směrem k centru, nikdy mu nevidím do obličeje. Bývá tam pravidelně kolem třetí nebo čtvrté nad ránem. A já na něj koukám pokaždé, kdy se nevypravím ven.

Poutá mou pozornost, vyvolává ve mně zvědavost. Když se na něj dívám, v žaludku mám zvláštní pocit. Je ode mě tak daleko a zároveň tak blízko... Sedí tam, pozoruje spící velkoměsto. Je to, jako bychom prožívali noc společně, i když jsme každý sám.

Jak moc je vlastně cizí člověk cizí? Kdy ho můžeme začít nazývat blízkým? Co zkrátí vzdálenost, co překročí tu hranici? Když známe jeho obličej? Jeho jméno? Jeho sny? Nebo jeho strach?

Půl čtvrté. Dochází mi zmrzlina. Venku se spustil déšť, což je pro mě jasný signál, že zkrátka zůstávám doma. *Přijdu zítra, mám plány.*

Přistoupím ke knihovně a vyberu z ní knížku. Řekněte si, že už není vhodná doba na čtení. Nemělo by to děvče spěchat do postele? Ne, ne... Já už totiž přes dvacet let ani jednou nespala.

KAPITOLA 2

„Kočičí princezna je váš pátý letošní titul, Sáro. Čemu vděčíte za tolik energie ke psaní?”

„Víte, Marku, asi je to hlavně láska k dětem, ale i to, že chápu, jak je důležité ukázat jim cestu správným směrem.”

No hovadiny, samé hovadiny. Čtu je z kartičky, co mi připravila moje agentka. Díkybohu, že ji mám. Jsem lepší na papíře než v éteru.

„Řekněte našim posluchačům, chystáte právě teď další knihu?” klade mi otázku moderátor.

„Ano, usilovně dělám na novém příběhu pro děti, víc vám ale prozradit nemůžu,” mrknu na něj.

Je šest hodin ráno a on pije kávu, která mu v tak brzkou hodinu očividně nestačí. Jaké to asi je... být nevyspalý...

„Děkujeme, že jste si našla čas na naše rádio. Milí posluchači, takže ještě jednou – tohle byla Sára Nicksonová, autorka knížek pro děti. Její nejnovější titul Kočičí princezna najdete právě teď u všech dobrých knihkupců. Po krátké reklamě budeme soutěžit o jeden podepsaný vý-tisk.” Zmáčkne knoflík, složí si sluchátka a otočí se na mě. V jeho kruzích pod očima by se dalo ležet jako v houpací

síti. „Před odchodem ještě prosím podepište knížku, která půjde do soutěže. Nedáte si kávu?“

„Ne, dík. Kafe nepiju. Nemám ráda kofein.“

„A jak je možné, že jste teda po ránu tak svěží?“ zafuní téměř nenávistně, nahlas si ze šálku usrkne a já se jen pousměju. Už celá léta si tohle tajemství nechávám jen pro sebe.

„Tady máš rozpis všech autogramiád, včera večer jsem ho dokončila,” chrlí bleskovou rychlostí Gina, moje literární agentka. Podává mi štos papírů, jak za pochodu svištíme budovou, kde se v ranním ruchu motají moderátoři, technici i administrativní pracovníci. Překřikují jeden druhého, taky si podávají stohy papírů a tlustých šanonů, kdekdo drží v ruce hrnek... Chaos, ale přesto každý ví, co má dělat. Na chodbě voní čerstvé kafe, za okny se na nebe pomaloučku sune slunce.

Na Gině nezanechává ranní vstávání jedinou viditelnou stopu. Vzala si tmavý sexy kostýmek a kudrnaté vlasy má sčesané na stranu. Přes tuto časnou dobu má perfektně upravený make-up. Každý prý věnuje větší pozornost ženám, které si na pusy nanesou rtěnku, jenže Gina nemá něco takového vůbec zapotřebí. Zaprvé – mluví rychle a moc, takže se jí nedá nevěnovat pozornost. A zadruhé svým hezkým obličejem a hustou hřívou doslova přitahuje všechny oči v okolí.

Spěchám vedle ní a snažím se s ní udržet rychlý krok, tak typický pro agenty, makléře a prodejce, jejichž kariéra stojí a padá s časem a dohodami. Líčí mi podrobnější detaily ke všem autogramiádám, které mám před sebou,

a já mlčím a jen poslušně přitakávám. Všechno už znám, už jsem těch akcí absolvovala několik. Vždy probíhají stejně monotónně – maminky, děti, úsměvy, podpisy... Vždyť uvidíte sami.

Gina mi strká pod nos výtisk mého posledního díla. Prsty pohladím tvrdou obálku, a když knížku otevřu, ucítím vůni papíru. Nic nevoní líp než nová kniha. Je to příslib odpoutání. Šance zapomenout na dnešek, vyhlídka na lepší zítřky. Útěk od reality, vstup do nových světů. Radí, baví, učí. Zabrzdí čas nebo ho naopak přinutí běžet rychleji. Chce nás rozesmát, rozplakat nebo přimět k zamyšlení. A my ji necháme.

Vzpomínám si, jak jsem ve starém zaprášeném skladu vydavatelství poprvé držela v rukou svou vlastní knížku. Bylo to už před pár lety, i když mně připadá, jako by se všechno odehrálo včera. Roztrhla jsem igelitem potaženou obrovskou paletu se stovkami výtisků a vybrala si jeden kus. Přivinula jsem ho k sobě jako novorozeně. Stála jsem tam pyšně jako hrdá prvorodička, až na to, že mi po té ukrutné námaze nikdo nesešival intimní partie. Takový krásný okamžik... Pocit z něj neodezněl a motivuje mě psát dál. Napadlo vás někdy, že byste mohli napsat knížku?

Podepíšu se a na stránku přikreslím i maličký obrázek draka. Až budu mít o trochu víc času, povím vám, proč. Pokud zapomenou, připomeňte mi to prosím.

Projdeme frekventovanou recepcí rádia, v rychlosti se rozloučíme. Gina chvátá a beztak už visí na mobilu s knihkupectvím, kde se chystá moje zítřejší autogramiáda. Vezmu vás pak s sebou, abyste viděli, co je to za šílenství, jo?

Pověsím se na kliku těžkých vrat, zatlačím na ně a vykročím do čilého ruchu londýnského rána.

Kolem mě se do práce řítí i vlečou rozespálí smrtelníci. Kruhy pod očima, na bradě zbytky zubní pasty, na košili skvrna od kávy nebo čaje... Já naopak čerstvá, svěží. I kdybych nechtěla, nejde to jinak. Neumím být ospalá. Všechna slova, která mají co do činění se spánkem, se mi obloukem vyhýbají už od doby, co-

Moment. Vydržte, zvoní mi mobil.

„Slib mi, že večer přijedeš. Nábytek je už na svém místě, musíš ho vidět! Chybí už jen jedna skříň a byt budu mít kompletní.”

„Jasně, ale mám to u tebe,” povídám do telefonu sevřeného mezi čelistí a ramenem. Lovím drobné pro prodávče novinového stánku a do podpaží zároveň strkám několik magazínů i denní tisk. Z obálky časopisu se na mě usmívá hezká mladá bloncka. Dlouhé vlasy má sčesané na stranu, v ruce drží knížku, vypadá mile a nevinně. Ó, ano, jsem to já.

„Ale no tak! Beze mě bys doma jen seděla, cpala se zmrzlinou a hrála si s playstationem,” směje se Ben. To je bratr prosím. Když se mi rozbila moje nejmilejší panenka nebo jsem domů přitáhla poznámku ze školy, Ben se vždycky tlemil.

„Dobře, ale dneska žádná seznamka, jasné?! Žádní svobodní kámoši a podobně.”

„Neboj, výjimečně tě toho ušetřím. A jestlipak ses už viděla v tisku? Pěkně na titulce několika magazínů, co?”

„Jo. Zrovna jsem je všechny koupila.“

„Mladá spisovatelka Sára Nicksonová vydává letos už svou pátou knihu. Jak jen to dělá?” cituje z novin. „Kdyby jen tušili, tak...”

„Tak se ze mě vydavatel snaží každý rok vyrazit ještě aspoň tři tituly navíc,” zarazím ho s úsměvem.

„To sedí. Takže v osm? A nosit nic nemusíš.“

„Dobře víš, jak vypadá můj vztah s alkoholem a svého brácha přece opíjet nebudu,“ s těmito slovy sklapnu mobil. A je mi naprosto jasné, že to na mě večer stejně někdo z jeho přátel zkusí. Vždy je to tak. Jenže já jsem sama. Sára je sama.

Sára je sama! Slyším to na každé rodinné oslavě. „A kde máš přítele? Ty nikoho nemáš?“ Kdybych tak dostala libru pokaždé, kdy se mě na tohle někdo zeptá... To bych se snad ani psaním živit nemusela. Jenže oni nechápou, ničemmu nerozumí. Jak bych vůbec s někým mohla být?

Jen si to představte – večer svého drahého uložíte do postele a vy se jdete koukat na televizi nebo hrát videohry, až dokud se ráno nevzbudí? Možná se to před ním budete snažit ututlat. Ale tohle taky moc nefunguje. Žádný skutečný vztah přece neunesl lži ani přetvářku, žádné tajemství. Zejména ne takové, jaké skrývám já. Za těch pár let jsem si to stihla bezpečně ověřit. Nezabírá ani jedna z možností. Nemůžu říct pravdu, nemůžu ani lhát. Jediné, co funguje, je najít si někoho na jednu nebo dvě noci a pak se vytrátit. Prostě nemůžu být s nikým, kdo potřebuje spánek. A nikdo, kdo potřebuje spánek, by to nevydržel se mnou.

Dobře, měla jsem pár vztahů, jestli je tak vůbec můžu označit, ale nikdy to nebylo jednoduché. Kvůli mé totální nespavosti se mnohé záležitosti komplikovaly. Čím jsem byla starší, tím častěji jsem se sama sebe ptala, jestli má smysl začínat si s někým a myslet to s ním vážně. Jak bychom spolu mohli fungovat?

Vztahy jsem ukončovala dřív, než stihly začít. Stojí přece na komunikaci, na vzájemné důvěře. Četla jsem o tom i v knize, kterou mi už před lety daroval Ben (určitě to byla

narážka na můj milostný život). V komunikaci jsem fajn, větší problém mi spíš dělá zavřít pusy. Ale důvěra... Ta mi nejde. Každý člověk, se kterým bych se případně chtěla sblížit, mi nakonec přijde jako hrozba pro mé city. I pro mé tajemství. Je to tenký led a já chůzi po něm nesnáším. Kdysi dávno pode mnou prasknul a od té doby na něj dobrovolně vstoupit odmítám.

Upřímně, dosud jsem nepotkala nikoho, kvůli komu bych byla ochotná zahodit obavy, postavit se oběma nohama, celou vahou těla i svého břemene na nebezpečně křehkou krustu. Ale... vy se mi líbíte. Nasloucháte mi. Možná vám o sobě povím i víc. Teda, jen pokud budete chtít.

KAPITOLA 3

Soukám se do černých minišatů a líčím se. Nic extravagantního, dávám přednost přirozenému make-upu. Vlasy si nechám volně rozpuštěné. Ať si užijí trochu svobody, no ne? Obuji si lodičky, slabý trenčkot hodím přes ruku a vyrážím ven.

Ben žil dlouhá léta kousek ode mě, ale nedávno si našel větší byt na opačné straně města. Pracuje jako počítačový analytik v jedné zahraniční firmě s londýnskou pobočkou. Před časem ho povýšili a tak se rozhodl pro stěhování.

Ano, chybí mi, že už není tak blízko. Odmalička jsme měli skvělý vztah, není pro mě pouze bratrem, je to i můj nejlepší přítel. Když jsme dospěli, úmyslně jsme si našli bydlení blízko sebe. Jenže změna je život, tak to prostě chodí, vidíte? Jde se zkrátka dál a já si jednoduše musím zvyknout.

„Tady jsi! A máš! No teda...” Přivítá mě a bere mi z náruče dvě láhve vína.

„To je na oslavu tvého nového bytu, Bene. Pro hosty, ne pro tebe,” políbím ho na tváře a překračuji práh.

Už od dětství všichni tipují, že jsme dvojčata, ale není to pravda. Ben je o rok starší. Oba máme blond vlasy a tmavé oči. Už to dávno není ten malý hošík, co mě tahal za copy.

Je z něj pěkný kus chlapa. Krom toho, že vytáhnul do výšky, má i široká ramena, což se ženám líbí. Jednou začas mu některá zlomí srdce. A já ho pak utěšuji.

„Hele, hele, mrkni se na ni,“ šeptá mi do ucha, jak odkládá stranou můj plášť. „Támhle... Jessica od nás z práce,“ ukazuje mi černovlasou dívku v hloučku lidí uprostřed pokoje.

„Zase máš nějakou na mušce?“ prohodím a Ben se zašklebí.

„A co ty a Josh ze včerejška? Dobře jsem viděl, že ze křtu odcházíte spolu.“

Aha, takže Josh. A já bych si nad tím jménem marně lámala hlavu! „Vždyť to znáš,“ protočím očima. „Když jsem byla na odchodu, spal jako pařez.“

„Tak ale, výsosti!“ udělá směšné pukrle Ben. „Musíte nám, obyčejným, jaksi prominout, že se občas potřebujeme trochu vyspat.“

„Já mu taky nic nevyčítám. Jenom... Vždyť přece víš.“

„Josh je fajn kluk. Známe se už léta. Mohla bys mu dát šanci. Nebo komukoliv jinému,“ rozmáchne se rukou směrem do pokoje, kde se baví spousta hostů.

„Jasně, a to ti je suprový nápad, Bene! Jen si představ to báječné seznámení: ‚Ahoj, jsem Sára, žívím se jako spisovatelka a jen tak mimochodem od autonehody v dětství trpím totální insomnií, takže nikdy nespím. Ale neboj, ty klidně zavři oči a spi. Budu se na tebe koukat až do úsvitu, hu huuu...‘ Třeštím na něj oči jako blázen.

Ben vybuchne smíchy, až se popadá za břicho.

„Jsi děsná,“ štouchne mě do žeber.

„Jako kdybys ty byl jiný!“

Odvrátím se a prohlížím si naše dětské fotografie. Nemůžu uvěřit, že jsme tak rychle dospěli. Jako by to bylo